

opusdei.org

# Homilia en la beatificació de Guadalupe Ortiz de Landázuri

Oferim el text de l'homilia del Cardenal Giovanni Angelo Becciu pronunciada a la cerimònia de beatificació de Guadalupe Ortiz de Landázuri.

18/05/2019

*«Vosaltres sou la llum del món» (Mt 5, 14).*

Estimats germans i germanes:

En escoltar aquestes paraules de Crist adreçades als deixebles, i que avui ens han estat proclamades, la por gairebé s'ha apoderat de nosaltres. Voldríem de seguida respondre al Mestre: la llum del món ets tu! De fet, ens ve al cap el que Ell ha dit de si mateix: *«Jo sóc la llum del món... el qui em segueix... tindrà la llum de la vida»* (Jn 8, 12). No obstant això, aquesta pàgina de l'Evangelí ens recorda que Crist diu que també nosaltres som llum al món, perquè l'hem rebuda d'Ell, que ha vingut al món no només per "ser la llum", sinó per "donar la llum", per comunicar-la a les ments i als cors de tots els qui creuen en Ell. Jesús vol de nosaltres precisament això, quan diu "vosaltres sou la llum del món". De fet afegeix: *«No es pot amagar un poble posat dalt d'una muntanya. Tampoc s'encén una llàntia per posar-la sota una mesura, sinó en el portallànties, perquè faci llum a tots els qui són a la casa.»*(Mt 5, 14-15)

Tenim doncs una tasca. Tenim una responsabilitat pel do rebut: la responsabilitat sobre la llum que ens ha estat transmesa. No podem només apropiari-nos d'ella i guardar-la únicament per a nosaltres, sinó que som cridats a comunicar-la als altres, a donar-la; hem de fer-la brillar «*davant la gent*» (v. 16).

D'aquesta veritat era conscient la beata Guadalupe. És per a nosaltres un model de com mostrar aquesta llum que és Crist i com transmetre-la als germans. Ens trobem, en efecte, davant una dona que la seva vida ha estat il·luminada només per la fidelitat a l'Evangelí. Polièdrica i perspicaç, ha estat llum per a aquells amb qui s'ha trobat al llarg de la seva existència, mostrant un coratge i una alegria de viure que procedien del seu abandonament en Déu, conformant-se a la seva voluntat dia rere dia, i el seu descobriment la va fer testimoni valent i anunciadora de

la Paraula de Déu. La font de la seva fecunda vida cristiana va ser la seva íntima i constant unió amb Crist. El seu diàleg amb Déu, ja des de joveneta, era continu i es realitzava singularment mitjançant una vida sacramental intensa i perllongats temps de recolliment: la Santa Missa i la confessió eren els pilars de la seva vida espiritual. El rès del rosari, recitat amb gran devoció, era el signe evident del seu profund vincle amb la Mare de Déu, a la intercessió de qui solia confiar-se. Guadalupe ha recorregut un camí d'oració complet i madur, que la va portar a experimentar en manera profunda i mística la presència del Senyor i el seu amor misericordiós. En efecte, és de la contemplació del misteri pasqual d'on brollava la llum de la veritat que va guiar els seus passos. La mateixa llum la va convertir en una "llàntia" posada "*perquè faci llum a tots els qui són a la casa*" (v. 15).

La creu no va trigar a aparèixer en la seva vida. En el terrible període de la guerra civil va acceptar amb heroica fortalesa, fruit d'una fe, esperança i caritat també heroiques, el tràgic afusellament del seu pare, els perills del conflicte armat, l'allunyament de Madrid, la pobresa i la interrupció dels estudis. Enmig de tant desert espiritual i material va tenir lloc la trobada que faria un gir total a la seva existència. Tocada per la "gràcia", que va experimentar durant una missa dominical, va sentir el desig de trobar algú que l'ajudés a trobar respostes més profundes a les seves exigències espirituals i així, mitjançant un amic, va entrar en contacte amb el fundador de l'Opus Dei. La trobada va suposar un pas decisiu cap a una vida de total lliurament a Déu. Incorporada a l'Obra, es va mostrar disponible, amb ànim entusiasta i generós, a comunicar a tots i per tot arreu l'alegria del descobriment de la

"perla preciosa", la de l'Evangelí, i va començar a desenvolupar un apostolat intens en diferents llocs, establint amb facilitat i per tot arreu llaços d'amistat amb joves, que eren edificades amb la seva fe, la seva pietat, la seva caritat i la seva alegria sana i contagiosa. Havia ja comprès que la unió amb Déu no podia limitar-se al moment de l'oració en una capella, sinó que tota la jornada es presentava com una ocasió per intensificar el tracte amb el Senyor. Una característica espiritual seva era de fet la de transformar en oració tot el que feia. Referent a això, li agradava repetir que calia caminar amb *«els peus a terra però mirant sempre al cel, per veure després més clar el que passa al costat de nosaltres»* (Informatio, Sec. II, Biographia documentada, pàg. 46).

Quan el fundador, Escrivà de Balaguer, li va preguntar si estava disposada a anar a Mèxic per

implantar l'Obra, va acceptar de seguida i amb alegria. Ja no tenia cap altre interès que el de ser un instrument dòcil a les mans de Déu. Per superar les comprensibles dificultats familiars, i preparar-se espiritualment per complir tot el que Déu li demanava, es va encomanar a la Mare de Déu de Guadalupe. A Mèxic, la seva tasca apostòlica es basava en l'amor de Déu, que es traduïa en una vida de pietat i d'abandó en les seves mans i en el zel missioner; es preocupava, en primer lloc, de formar bé a les novingudes; insistia en la necessitat de la perseverança; edificava amb el seu esperit d'oració, de sobrietat i de penitència; era evident que treballava només per a la glòria de Déu i per l'extensió del seu Regne.

Destinada a Roma, amb responsabilitats de govern, va ser obedient, humil i alegre com sempre, dedicant-se a la feina d'oficina i a

l'oració. Després de tornar a Espanya, va reprendre les tasques d'ensenyament i de formació de les joves de l'Obra: va ser el temps d'un compromís decidit, constant, generós i joiós per viure sempre amb més radicalitat l'Evangelí; va ser una resposta conscient a l'amor de Déu, del qual ella se sentia revestida, sobretot en els moments més tràgics de la seva existència, amb el propòsit de ser santa i, seguint l'espiritualitat de l'Opus Dei, animada per un fort desig d'implicar el nombre més gran possible de germans i germanes en la mateixa aventura.

La beata Guadalupe ha sabut ser, en cada circumstància, un do per als altres, cuidant especialment la formació de les estudiantes i dedicant-se a la investigació científica per promoure el progrés de la humanitat. A més, el seu cor va estar sempre obert a les necessitats del proïsme, traduint això en una

actitud d'acollida i comprensió. En tota circumstància va demostrar ser una dona forta. La seva fortalesa era particularment evident en les dificultats, en la realització de noves obres apostòliques, en l'evangelització de frontera i, sobretot, en saber acceptar pacientment els sofriments físics, que li condicionaven seriosament la vida diària. Tot ho va saber acceptar sense reserves i sense lamentar-se, transformant la malaltia en preciosa ofrena a l'Altíssim i en una ocasió de profunda unió amb el Crucificat.

La nova beata ens comunica a nosaltres, els cristians d'avui, que és possible harmonitzar la pregària i l'acció, la contemplació i el treball, segons un estil de vida que ens porta a fiar-nos de Déu i a sentir-nos expressió de la seva voluntat, la qual cal viure en tot moment. A més, ens ensenya com de bell i atractiu és posseir la capacitat d'escoltar i una

actitud sempre alegre fins i tot en les situacions més doloroses. Guadalupe es presenta així davant dels nostres ulls com un model de dona cristiana sempre compromesa allà on el disseny de Déu ha volgut que estigui, especialment en el camp social i en la investigació científica. En definitiva, va ser un do per a tota l'Església i és un exemple valuós a seguir.

La seva riquesa de fe, esperança i caritat és una admirable demostració de tot allò que el Concili Vaticà II ha afirmat sobre la crida de tots els fidels a la santedat, especificant que cadascú persegueix aquest objectiu «*seguint el seu propi camí*» (*Lumen gentium*, 41). Aquesta indicació del Concili troba avui una realització completa amb la beatificació d'aquesta dona, a la pregària i intercessió de la qual recorrem perquè siguem sempre millors testimonis de la llum de Crist i

llànties que il·luminen les tenebres  
del nostre temps.

Sí, invoquem-la: Beata Guadalupe,  
pregueu per nosaltres!

.....

pdf | document generat  
automàticament des de [https://  
opusdei.org/ca-es/article/homilia-en-la-  
beatificacio-de-guadalupe-ortiz-de-  
landazuri/](https://opusdei.org/ca-es/article/homilia-en-la-beatificacio-de-guadalupe-ortiz-de-landazuri/) (10/04/2026)